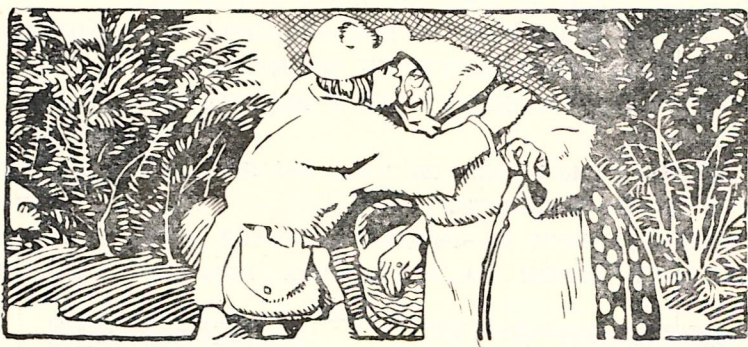

като славейкова пѣсенъ, неговитѣ очи сж сини и дълбоки като синьото небе горѣ, но тъмна нощъ е прѣдъ неговитѣ очи и печално е неговото сърдце, защото е слѣпо. Нищо, съвсѣмъ нищо не може да види то отъ този чуденъ свѣтъ. Затова съмъ тръгналъ да диря срѣдство противъ слѣпотата и те моля, бабо, ако ти знаешъ такова срѣдство, да ми кажешъ“.

„Тѣй — тѣй, хубаво юначе“, засмѣ се бабата, „азъ зная такова едно хубаво срѣдство“.

Подскочи и извика отъ радост момчето и цѣлуна бабата по дългия носъ, защото не можа да стигне устата ѝ; тя бѣше запрѣчена отъ носа.

Отдавна не бѣше се случвало съ бабата да я цѣлуватъ тѣй мило, зарадва се, засмѣ се и остана много довольна.

Тя бръкна въ джоба си и извади три хубави, червени ябълки.

„Гледай тука, мило юначе, и добрѣ запомни каквото ти кажа! — каза бабата. „Тази ябълка е щастието, — който яде отъ нея, изцѣрва се отъ всички болести и сърцето му става радостно и се изпълва съ слънчеви лъчи. Тази втората ябълка донася страдания и нещастия томува, който хапне отъ нея. А тази третата донася смъртъ. Ще ти подаря и тритѣ“.

„Благодаря ти, отъ сърдце ти благодаря, мила бабо“, радостно извика момчето, „но не може ли да ми дадешъ само ябълката на щастието, другитѣ си задръжъ!“

„Ахъ, какъ ми си хитъръ ти“, каза бабата и почна